

opusdei.org

Meditacije: ponedjeljak prvog tjedna korizme

Razmišljanja koja mogu pomoći
našoj molitvi dok započinjemo
vrijeme korizme.

27.02.2025.

- Odricanje od grijeha je dobitak
- Vidjeti Krista u drugima
- Nebo je za one koji primaju sve
od Boga

.....

„SAVRŠEN je Zakon Jahvin – dušu krijepi; pouzdano je Svjedočanstvo Jahvino – neuka uči” (Ps 19,8). Radost za naše srce i svjetlo za naše oči: to su darovi koje nam Bog priprema ako otvorimo srce tijekom ove Korizme i težimo za obraćenjem koje On od nas želi. Bog želi da budemo sretni, kako nas podsjeća prva točka Katekizma Katoličke Crkve: „Bog, neizmjereno savršen i blažen u sebi samome, u naumu čiste dobrote, slobodno je stvorio čovjeka da ga učini dionikom svog blaženog života.”[1]

Želimo tražiti svjetlo kako ne bismo ostali samo na površini stvari, te dublje shvatiti vrijednost ljudi oko nas i našeg rada. Obraćenje znači na nov način gledati na ono što smo već mnogo puta vidjeli. Duh Sveti je onaj koji može očistiti naše oči i pročistiti naše srce kako bismo bolje ljubili Boga i one oko nas. Laž neprijatelja jest u tome da nas uvjeri kako je

Bogu jedina briga tražiti od nas da se odrekujemo stvari. Ali odricanje od grijeha uvijek je dobitak, korist koja se ne može zamisliti. Ta žrtva „više prividna nego stvarna, jer život u duhu ove žrtve oslobađa se od mnogih okova i omogućava da u dubini svog srca čovjek osjeti čitavu Božju ljubav.”[2]

„Korizma je novi početak, put koji vodi do sigurnog cilja Uskrsa, Kristove pobjede nad smrću. Ovo nas razdoblje užurbano poziva na obraćenje. Kršćani su pozvani vratiti se Bogu 'svim srcem' (*Joel 2,12*), odbiti zadovoljavanje osrednjošću i rasti u prijateljstvu s Gospodinom... Korizma je povoljno vrijeme za intenziviranje života duha.”[3]

„OGLADNJEH i dadoste mi jesti;
ožednjev i napojiste me; stranac

bijah i primiste me" (*Mt25,35*). Isus govori učenicima da se tako ponašaju oni koji će na kraju biti ubrojeni među blažene. Sveti Pavao pak piše Efežanima: „Ne prestajem zahvaljivati za vas i sjećati vas se u svojim molitvama" (*Ef 1:16*). Bog je jasno rekao da nas čeka u svakoj osobi koju sretnemo; znati ovo dobar je razlog za zahvalnost. Ako se otvorimo njegovoj milosti, naučit ćemo otkriti Božansku sliku u svakoj duši, posebno u onima kojima je potrebna. Znajući da naš Gospodin ne samo da voli tog kolegu, tog prijatelja ili tog člana obitelji, već je čak prisutan u njima, poticaj je da tamo tražimo Kristovo lice. Oni koji nas okružuju dar su od Boga za nas.

Kao da to nije dovoljno, Isus nam je obećao da je svaki naš čin ljubavi prema drugima upućen Njemu: „Što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!" (*Mt 25,40*). Bog nas potiče da donosimo

ljubav, razumijevanje i mir gdje god se nalazili. U tom nastojanju, osmijeh može već biti dobar početak i može razvedriti dan onih oko nas. „Ne zaboravi: katkad je potrebno imati oko sebe nasmijana lica,”[4] napisao je sveti Josemaría. Da bismo širili mir i radost onima oko nas, prvo moramo imati mir u vlastitom srcu. Stoga je važno biti vrlo iskren prema Bogu, prema sebi i prema onima koji nam pomažu. „Ne bojmo se biti iskreni, govoriti istinu, čuti istinu, uskladiti se s istinom. Tako ćemo moći voljeti... Licemjeri se boje istine. Više se pretvaraju nego su svoji.”[5]

„DOĐITE, blagoslovljeni Oca mojega! Primate u baštinu Kraljevstvo pripravljeno za vas od postanka svijeta!” (Mt 25,34). U određenom smislu, „konačni sud već je u tijeku; počinje sada tijekom našeg života.

Stoga se presuda izriče u svakom trenutku života, jer sažima našu vjeru u spasenje koje je prisutno i djelotvorno u Kristu, ili našu nevjeru, kojom se zatvaramo u sebe.”[6] No postoji rizik da ovaj put vidimo kao borbu da navedemo Boga da nas voli; ne shvaćajući da je, u stvarnosti, Njegova ljubav vječna i prethodi nam. Kako je napisao kardinal Ratzinger, „pakao se sastoji u tome da čovjek ne želi ništa primiti, u njegovoj želji da bude samodostatan. To je izraz zatvaranja u vlastito biće... Za razliku od toga, nebo se po svojoj prirodi može samo primiti... to je u biti ono što čovjek nije učinio niti može učiniti za sebe.”[7]

Potpuno suprotno ovom stavu su zahtjevi dvojice sinova u prispodobi o milosrdnom ocu. Mlađi sin traži: „Oče, daj mi dio dobara koji mi pripada” (*Lk 15,12*). Stariji sin, pak, predbacuje svom ocu: „Nikada mi ni jareta nisi dao da se s prijateljima

proveselim" (*Lk* 15,29). Obojica imaju ideju o tome što zaslužuju, ali griješe. Mlađi sin, kad se pokajnički vrati, čak ne završi svoju rečenicu kad mu otac kaže: „Brzo iznesite haljinu najljepšu i obucite ga! Stavite mu prsten na ruku i obuću na noge! Tele ugojeno dovedite i zakoljite, pa da se pogostimo i proveselimo" (*Lk* 15,21-22). Starijem sinu obećano je još više: „Sinko, ti si uvijek sa mnom, i sve moje – tvoje je" (*Lk* 15,31). Tako obojica uče primati, i mogu ići na nebo zauvijek primati beskonačnu ljubav Božju.

Sa željom da dopustimo Bogu da djeluje u našoj duši, možemo se pridružiti molitvi svetog Josemarie: „Da, Gospodine, uz pomoć naše Majke na nebu bit ćemo vjerni, bit ćemo skromni. I nikada nećemo zaboraviti da imamo stopala od gline, i da sve što sja u nama i privlači druge pripada tebi; to je tvoja milost,

to je obogotvorenje koje nam daješ
jer to želiš, jer si dobar.”[8]

[1] *KKC*, br. 1.

[2] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 84.

[3] Papa Franjo, Poruka, 18. listopada 2016.

[4] Sveti Josemaría, *Brazda*, br. 57.

[5] Papa Franjo, Audijencija, 25. kolovoza 2021.

[6] Papa Franjo, Audijencija, 11. prosinca 2013.

[7] *Usp.* Joseph Ratzinger, *Što je kršćanstvo*, str. 239.

[8] Sveti Josemaría, *Pisma 2*, br. 62.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/meditacije-ponedjeljak-
prvog-tjedna-korizme/](https://opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-ponedjeljak-prvog-tjedna-korizme/) (27.03.2026.)